

*„A gyertya lángja, amelyet a mai ünnepen a kezünkben tartunk,
az önmagát érettünk feláldozó Krisztus jelképe.*

Hiszen Ő Bárány, hiszen Ő Áldozat.

*Ő a hibátlan Bárány, aki odaadja életét a bűnökért,
aki magára veszi a mi bűneink terhét, és ennek a tehernek súlya
alatt*

egészen elégő áldozat lesz, odaadja önmagát Istennek.”

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe

Mal 3,1-4
Zsid 2,14-18
Lk 2,22-40

Karácsony titkának a végső pontjához érkezünk el a mai ünnepen, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén.

Karácsonykor ünnepeljük azt, hogy megjelent a mi Istenünk emberszerető jósága.

A Szeretet emberré lett, a mi Testvérünk.

Itt van közöttünk az Isten.

Aztán a napkeleti bölcsek látogatásakor megértjük, hogy a szívünkben ragyog föl az Örök Fény, a Szeretet tündöklése, az életünk útján.

Isten itt van velünk minden nap.

A megkeresztelkedés ünnepén megértjük, hogy Jézus, Isten emberszerető Jósága, aki megjelent a mi életünkben, alászáll a bűnösök közé.

Magára veszi a bűn terhét és átkát, a halált, és legyőzi.

Legyőzi a mi halálunkat és elveszi a mi bűneinket.

Ő az Isten Báránya.

És ekkor már tudjuk, hogy el kell mennünk a mai ünnepig, amikor fellobog az áldozat lángja.

A gyertya lángja, amelyet a mai ünnepen a kezünkben tartunk, az önmagát érettünk feláldozó Krisztus jelképe.

Hiszen Ő Bárány, hiszen Ő Áldozat.

Ő a hibátlan Bárány, aki odaadja életét a bűnökért, aki magára veszi a mi bűneink terhét, és ennek a tehernek súlya alatt egészen eléggő áldozat lesz, odaadja önmagát Istennek.

Ezt ünnepeljük, ezt a titkot a mai napon.

Jézus, a mi Üdvözítőnk, aki emberré lett, a mi Testvérünk, aki kegyelmével beragyogja életünk útját és velünk jár életünk útjain, aki alászáll a bűnök mélyére, aki magára veszi a bűnök terhét, a halált, íme Jézus lobogó láng.

Láng, amely azt jelenti: megsemmisíti a bűnt, és fölemelkedik Istenhez.

Istennek kedves, mert engedelmes, mert odaadja önmagát Istennek, és ebben a kedvességben, az áldozat lobogó tüzeiben részesülünk mi is.

Mi is Krisztussal, az érettünk áldozattá lett Üdvözítővel áldozat akarunk lenni, vagyis oda akarjuk adni magunkat Isten kezébe.

Úgy akarunk élni, hogy minden, ami történik velünk, minden szenvedés és minden örömünk,

minden, amit megtehetünk, minden szeretetünk,

minden jóság mind-mind ajándék legyen Istennek.

Mind legyen áldozat.

Odavisszük életünket Isten elé, mint lobogó lángot.
És ha Krisztusban, az egyetlen igaz és tiszta Báránynak áldozati tűzében,
Vele egyesülten lépünk oda Isten elé,
akkor Isten kedvesen fogadja életünket, életünk áldozatát,
befogad bennünket az Ő örök világosságába, a végtelen Életbe.
Ámen.

2021. február 2.

Takács Gyula plébános atya